

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.102/2012/7.szám

A Kúria a Bárándy és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Sándor, Szegedi, Szent-Ivány, Komáromi Eversheds Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Fejér Megyei Bíróságon 15.G.40.104/2008. számon folyamatban volt és a Fővárosi Ítéltábla által 2011. november 10-én kelt 14.Gf.40.354/2011/5. számú ítélettel jogerősen befejezett perében, amelybe a felperes pernyertessége érdekében I.r., II.r., III.r. beavatkozó beavatkozott, a jogerős ítélet ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem és az alperes által benyújtott csatlakozó felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletnek a felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érinti, a felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezéseit hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 548.960 (ötszáznegyvennyolcezer-kilencszázhatvan) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

2003. május 1-jén a felperes jogelődje és az alperes közúti áru fuvarozási keretszerződést kötött. A felperes jogelődje vállalta a meglévő, illetve a határozatlan időre szóló hosszú távú együttműködésre tekintettel a továbbiakban beszerzendő járműveivel az alperes áruinak egységrakományként történő kiszállításának, göngyölegei üzletekből központi raktárba történő visszaszállításának, áruai és göngyölegei üzletek közötti szállításának megszervezését, illetve lebonyolítását. A szerződést kötő felek megállapodása értelmében a napi feladatok teljesítése szállítás és rendelési ütemterv alapján történt. Az alperes a tényleges kiszállítást megelőzően legalább 12 órával korábban köteles volt megadni a felperes jogelődjének a napi diszpozíciókat. Bázis feladatként előre vállalta meghatározni azt az árumennyiséget

és az üzleteket, melyekre vonatkozóan a felperes jogelődjének a fuvarozási feladatokat el kellett látnia.

A fuvarozási szerződés 7. pontja értelmében, azt bármelyik fél jogosult volt 90 napos felmondási idővel indokolás nélkül felmondani. Azonnali hatályú felmondást csak valamelyik fél súlyos szerződésszegése esetére engedélyeztek a szerződő felek.

Egy 2005. július 4-én kelt levelében az alperes tájékoztatta a felperes jogelődjét, hogy bolthálózatát bővíteni kívánja, és emiatt további fuvar feladatokkal látná el. Indokoltnak tartotta újabb járművek beszerzését. A felperes jogelődje 2005. szeptember 1-jén kelt levelében közölte, hogy 2005. október 31-ig további 8 speciális járműszerelvényt kíván munkába állítani. Az újabb feladatokra tekintettel, 2005. szeptember 21-e és 2005. november 25-e között végül új gépjárművekre 14 db lízingszerződést kötött. A fizetési kötelezettség biztosítására a lízingbe adó cég a fuvarozást végző céggel, mint adóssal, valamint a felperessel és a beavatkozókcal mint váltókezesekkel váltómegállapodást is aláírt.

2005. november 18-án az alperes, az üzletek visszajelzéseire hivatkozással, az áruk nem kellő gondossággal történő szállítására utalással, 90 napos felmondási határidővel felmondta a felperesi jogelőddel kötött fuvarozási keretszerződést. Közölte azt is, hogy a felmondási idő alatt már nem tart igényt a fuvarozó munkájára. Az alperes nevében annak egyik ügyvezetője és a logisztikai vezető írta alá a felmondást tartalmazó levelet. A felperesi jogelőd 2005. november 21-i levelében foglaltak ellenére, miszerint vitatja a felmondás alapjául megjelölt indokokat, továbbá igényt tart a felmondási időben is az alperes megbízásaira, a szerződő felek megállapodni nem tudtak. A felperes jogelődje az alperessel létesített jogviszony fenntartása érdekében 2006. februárjáig próbált megbeszéléseket kezdeményezni. Ezt követően a kapcsolat megszakadt a szerződő felek között. A felperes jogelődje 2005. év végétől, eseti megbízásokat leszámítva teljes járműparkját foglalkoztató feladatokhoz nem jutott hozzá. Bevételeinek elmaradása miatt hitelt kellett felvennie, de ennek ellenére fizetésképtelenné vált. 2006. november 23-án felszámolási eljárás indult ellene és az, egyszerűsített eljárással fejeződött be. A felperesi jogelőd a perbeli követelését a számára tagi hitelt nyújtó felperesre engedményezte egy 2006. szeptember 16-án kelt szerződéssel.

A felperes jogelődje a gépjárművekre kötött lízingszerződésben megállapított lízingdíjakat 2006. június 20-tól nem tudta fizetni, ezért e szerződések 2006. szeptember 26-ával felmondásra kerültek. A járművek értékesítését követően, a hátralék megfizetésének biztosítására kiállított váltók alapján a felperessel és a beavatkozókcal szemben a lízingbeadó cég 23.908.796 Ft összegű

követelést érvényesített, amelyet javára a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett szervezett választottbíróság megítélt.

A felperes a 2006. július 3-án benyújtott és többször módosított keresetével annak megállapítását kérte, hogy a fuvarozási szerződés felmondása érvénytelen volt, és a szerződés hatályossá nyilvánításának van helye addig az időpontig, amíg a felperesi jogelőddel szemben a felszámolási eljárás be nem fejeződött.

Az alperes jogellenes felmondására, annak alapján a szerződés teljesítésének lehetetlenülésére hivatkozással kártérítési igényt is előterjesztett. A felmondás közlésétől 2009. február 5-éig terjedő időre 190.906.525 Ft elmaradt haszon, a lízingszerződések alapján lízingdíjként kifizetett 137.000.000 Ft, a váltón alapuló követelésként érvényesített 25.281.132 Ft, a felperesi jogelőd alkalmazottai részére 2005. novemberében és decemberében bér- és egyéb juttatás címén kifizetett 1.694.250 Ft megtérítésére, valamint ezeknek 2006. február 17-től a kifizetésig járó késedelmi kamataira tartott igényt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a felperesi jogelőddel kötött szerződés alapján, a felmondási időben köteles lett volna fuvarfeladatokkal ellátni a felperes jogelődjét. Előadta azt is, hogy a belső ügyviteli szabályzata szerint a fuvarozási szerződés felmondására jogszerűen került sor. Hivatkozott arra is, hogy a felperesi jogelőd a járműparkjának bővítésére saját üzleti kockázatára kötötte meg a lízingszerződéseket.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 55.317.776 Ft-ot, valamint 31.408.980 Ft után 2006. február 17-étől, 23.908.796 Ft után 2009. január 9-étől a kifizetésig járó késedelmi kamatokat. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Jogi álláspontja az volt, hogy a 2005. november 18-i felmondás érvénytelen, mert azt két, együttesen cégjegyzésre jogosult ügyvezető helyett az alperes nevében egy ügyvezető és a logisztikai vezető írta alá. Figyelemmel azonban arra, hogy az alperes nevében képviselőre jogosult két ügyvezető utóbb megerősítette a felmondó nyilatkozatot, a Ptk. 221. § /1/ bekezdése értelmében a felmondás utólagos szabályszerű jóváhagyása megtörtént, az érvényessé vált.

Az elsőfokú bíróság szerint az alperesnek a fuvarozási szerződés alapján, az abban rögzítettek szerinti ütemezésben és módon a felmondási időre a felperesi jogelőd részére fuvarozási feladatokat kellett volna adnia. Ennek megtagadása miatt a felmondási időre eső elmaradt haszonra a felperes, szerződésszegésből eredő kártérítés címén, alappal tarthatott igényt.

Az elsőfokú bíróság szerint az alperes 2005. július 4-i felhívása és a felperesi jogelőd 2005. szeptember 1-jei nyilatkozatára tekintettel, a Ptk. 488. §-a értelmében, az írásbeli szerződés keretein belül újabb fuvarozási feladatokra jött létre megállapodás a felek között. A megnövekedett feladatok teljesítése érdekében szerezte be lízingszerződések megkötésével a felperesi jogelőd az újabb járműveket. Azok munkába állítására azonban nem kerülhetett sor, mert az újabb fuvarfeladatok kiadását megelőzően az alperes a szerződést felmondta. A felmondási időre, a szerződést megszegve a kibővített járműpark kapacitásának megfelelő fuvarokra nem adott megbízást. A felperesi jogelőd a több éve fennálló szerződéses kapcsolatra, a hosszú távú együttműködési szándékra, a bővített alperesi megrendelések reményében az addigi gazdálkodási eredményei alapján alappal bízhatott abban, hogy beruházásának költségei a fuvardíjakkal megtérülnek, rendelkezni fog olyan bevétellel, amely fedezni fogja a lízingdíjjal kapcsolatos és egyéb működési kiadásait. Az alperes szerződésszegő magatartása miatt a lízingszerződésekkel összefüggő kárainak megtérítését is a Ptk. 318. § /1/ bekezdése, illetve 339. § /1/ bekezdése alapján megalapozottan követelheti.

Az elsőfokú bíróság az eljárása során kirendelt igazságügyi szakértő véleménye alapján 2005. november 19-e és a felmondási idő lejártá 2006. február 18-a, közötti időre összesen 11.008.455 Ft elmaradt hasznót állapított meg. A becsatolt lízingszerződések, elszámolások, lízingbeadói kimutatások alapján a 2005. őszi lízingelt egyes járművek után a lízingszerződések felmondásáig 20.400.525 Ft lízingdíj kifizetését ugyancsak bizonyítottnak tartotta. Rámutatott azonban arra, hogy a 2005. november 18-i felmondásra tekintettel a felperesi jogelődnek számítania kellett arra, hogy a fuvarozási keretszerződés meg fog szűnni. A 2005. november 25-i lízingszerződések alapján történt befizetéseit ezért a felperes javára elszámolni nem tudta, e szerződések megkötését az okszerű gazdálkodással ellentétes vállalásnak tartotta.

A választottbírósági ítélet és a csatolt lízingbeadói elszámolások alapján tényként állapította meg azt is, hogy a váltókezeseknek a felperesi jogelőd tartozásáért 23.908.796 Ft-os egyetemleges fizetési kötelezettsége keletkezett. Az elsőfokú bíróság az ezt meghaladó felperesi igényt a felperesi jogelőd kárenyhítési kötelezettségének elmulasztására hivatkozással alaptalannak tartotta. Úgy ítélte, hogy a felperesi jogelődnek intézkednie kellett volna a lízingszerződések megszüntetése, a járművek értékesítése, a költségei csökkentése érdekében. Ezzel szemben a lízingdíjakat 2006. nyaráig fizette, miközben tudta, hogy csak egyedi megrendelésekhez tud hozzájutni.

Az elsőfokú bíróság szerint a felperesi jogelőd 2006. évi gazdálkodásának negatív eredménye, rossz üzleti döntéseinek

következménye, ami a fizetéseképtelen helyzet kialakulásához vezetett. Az alperes magatartásával azt nem tartotta okozati összefüggésben állónak. A felperesi jogelőd dolgozóinak a felszámolása miatti működés megszüntetésére tekintettel kifizetett juttatások címén előterjesztett kártérítési igényt az elsőfokú bíróság alkalmatlannak tartotta érdemi elbírálásra, mivel álláspontja szerint a felperes azokkal összefüggésben értékelhető tényelőadást nem tett, az általa becsatolt dokumentumokból tényállást megállapítani nem tudott.

A mindkét fél által benyújtott fellebbezés folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érintette, fellebbezéssel támadott rendelkezéseit részben megváltoztatta. Az alperes által fizetendő marasztalás összegét 55.317.776 Ft-ról 62.900.179 Ft-ra felemelte azzal, hogy a 2006. február 17-étől fizetendő késedelmi kamat 38.991.383 Ft után jár. Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyta.

Határozatának indokolásában mindenekelőtt rögzítette, hogy a fellebbezésekben és az ellenkérelmekben foglaltakra tekintettel kizárólag a felperesi kereset jogalapját, az elmaradt haszon, a kifizetett lízingdíj, a váltókövetelés, a felperesi jogelőd dolgozói részére teljesített bér és járulékos költségek összegszerűségét vizsgálta.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelve, meggyőződése szerint bírálta el, a Pp. 206. § /1/ bekezdésében foglaltaknak megfelelően.

A másodfokú bíróság egyetértett abban az elsőfokú bírósággal, hogy a 2005. november 18-án kelt, a felperesi jogelőd és az alperes között létrejött fuvarozási keretszerződést felmondó nyilatkozat érvénytelen volt. Azt ugyanis az együttes cégjegyzésre jogosult ügyvezetőnek a logisztikai vezető helyett, egy másik ügyvezetővel, vagy a cégvezetővel együtt kellett volna aláírnia. Figyelemmel azonban arra, hogy a 2005. december 9-én kelt, az ügyvezetők által jogszerűen aláírt levéllel az érvénytelen jognyilatkozat utólagosan jóváhagyást nyert, a 2005. november 18-i felmondás érvényessé vált. Az alperes a fuvarozási keretszerződést azonban megszegte azzal, hogy azt - tartalmát tekintve, bár annak a szerződésben írt feltétele a súlyos szerződésszegés nem állt fenn - azonnali hatállyal mondta fel. A járműpark kibővítésére vonatkozó megállapodást követően, a 90 napos rendes felmondási időre nem biztosított fuvarozási feladatokat. E jogellenes magatartásával okozati összefüggésben, az elsőfokú eljárás során beszerzett, aggálytalannak ítélt igazságügyi szakértői vélemény alapján, az elmaradt haszon összegét, az elsőfokú bíróság által megállapított

11.008.455 Ft-tal szemben - a számítási hibát kijavítva - a másodfokú bíróság 7.825.055 Ft-ban határozta meg.

A felperes által, lízingdíj kifizetése címén követelt 37.281.130 Ft-os kártérítési összeg tekintetében az volt az álláspontja, hogy a 2005. november 25-én kötött lízingszerződésekkel kapcsolatos 3.062.854 Ft és 3.051.948 Ft leszámításával, az elsőfokú bíróság által megállapított és az alperes által összezszerűségében nem vitatott összeg mellett további 10.765.803 Ft illeti meg a felperest.

A váltó követeléssel kapcsolatos igényt a másodfokú bíróság úgy értelmezte, azt a felperes saját káraként, saját jogán érvényesítette, a felperesi jogelőd által kötött lízingszerződések biztosítékát képező váltótartozás kezeseként. A másodfokú bíróság utalt a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett szervezett Választottbíróság 2009. július 14-én kelt VB/08195. számú ítéletére, amely reá is kiterjedt, és az I., illetve a II.r. beavatkozóval egyetemleges marasztalását tartalmazta. Az ítélet tábla hangsúlyozta: az egyetemlegességből következően, az ítéletben meghatározott összeget bármelyik marasztalt fél követelheti.

A másodfokú bíróság kitért arra is, az alperes az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott arra, nem bizonyított tény, hogy a választottbíróság ítéletében szereplő marasztalási összeget a váltókezesek kifizették volna, és arra sem, hogy a felperes abból milyen részesedést vállalt. A Pp. 235.§ /1/ bekezdésének korlátozó rendelkezésére tekintettel ezért e körülményeket már nem vizsgálta.

Az ítélet táblának az volt a véleménye: a felmondási idő tartamának kizárólag az elmaradt haszon körében van jelentősége. A szerződésszegéssel bekövetkezett egyéb károk a felmondási időtől függetlenek. Nem tulajdonított ezért jogi jelentőséget annak, hogy az lízingbeadó cég a felmondási időt követő időszakra eső lízingdíjak elmaradása miatt érvényesítette többek között a felperessel szembeni váltón alapuló követelését a választottbíróság előtt.

A másodfokú bíróság a felperesi jogelőd alkalmazottai részére kifizetett munkabér és járulékok megtérítése iránti igény elutasítását helytállónak tartotta, mivel az elsőfokú bírósággal egyezően azt állapította meg, hogy az e jogcímen előterjesztett követelését megalapozó tényeket a felperes nem bizonyította.

A felperes a jogerős ítélettel szembeni felülvizsgálati kérelmében kérte annak hatályon kívül helyezését, és jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatallal a 2005. november 25-én kelt lízingszerződések alapján teljesített 3.062.854 Ft és 3.051.948 Ft alperes általi megtérítésre kötelezését. Kérte annak megállapítását

is, hogy a 2005. november 18-i érvénytelen felmondást 2010. január 13-án hagyta jóvá az alperes. Kérelmet terjesztett elő az arra vonatkozó álláspont kifejtése iránt is, hogy az alperesi felmondás rendes, vagy rendkívüli felmondásnak tekintendő-e.

Előadta, hogy a támadott határozat a Ptk. 207. §-át, a Ptk. 221. §-át és a Pp. 206. § /1/ bekezdését sérti. Álláspontja szerint ugyanis a másodfokú bíróság tévesen értelmezte az alperes nevében, 2005. december 9-én írott levelet a 2005. november 18-án kelt felmondás jóváhagyásának. A felperes utalt arra, hogy a 2009. április 6-án tartott tárgyaláson meghallgatott az említett levelet aláíró F P ügyvezető azt állította, hogy őt 2006. februárjában kereste meg a felperes, s csak utólag szerzett tudomást a fuvarozási keretszerződés felmondásáról. A felperes szerint, ha a 2005. december 9-i nyilatkozattal az alperes arra jogosult képviselői a 2005. november 18-i felmondást kívánták volna jóváhagyni, akkor nem tartották volna szükségesnek e felmondás jóváhagyását a 2010. január 13-án kelt nyilatkozatukkal.

A felperes sérelmezte azt is, hogy a másodfokú bíróság ítéletéből nem állapítható meg, egyetért-e az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, miszerint az alperes a szerződést érvényesen, rendes felmondással mondta fel.

A felperes érvelt azzal is, az érvénytelen felmondásnak a bírói joggyakorlat szerint megkövetelt kifejezett nyilatkozattal történő 2010. január 13-i jóváhagyása miatt, a 2005. november 25-én kelt lízingszerződésekkel kapcsolatos kártérítési igény nem utasítható el azzal az indokkal, hogy a felmondás tényére tekintettel e szerződések megkötése az okszerű gazdálkodással ellentétes volt.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében vitatta a felperes által megjelölt jogszabálysértéseket. Együttal csatlakozó felülvizsgálati kérelmet is előterjesztett. Kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és jogszabályoknak megfelelő határozathozatallal az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a marasztalási összeg 34.674.599 Ft-tal történő leszállítását. Előadta, a jogerős ítélet a Pp. 206. §-át sérti, mivel a perbeli fuvarozási szerződés alapján bármelyik felet megillető rendes felmondás időtartama alatt kifizetett lízingdíjak kártérítés címén való megtérítéséről is rendelkezett, az elsőfokú bíróság által a felmondásig esedékes 20.400.525 Ft összegű lízingdíjakon felül. Állította, hogy a felmondási időre eső lízingdíjak kárként azért nem számíthatók fel, mert e kiadások akkor is felmerültek volna, ha az alperes a felperesi jogelőd részére a felmondási idő alatt folyamatosan adott volna megbízásokat. Az alperes hivatkozott a Pp. 221. § /1/ bekezdésének megsértésére is, mivel állítása szerint, a jogerős ítélet nem tartalmazott indokolást arra vonatkozóan, hogy az elmaradt haszon

kiszámításánál költségként figyelembe vett lízingdíjak mellett, miért rendelkezett azok megtérítéséről is. Állította, a lízingdíjakat a felperesi jogelődnek mindenképpen ki kellett volna fizetnie ahhoz, hogy a lízingelt gépjárművekkel a kiesettnek megjelölt többletbevételhez jusson. Véleménye az volt, hogy a lízingdíjakat ezáltal az eljáró bíróságok kétszeresen vették figyelembe az alperes terhére.

Az alperes hivatkozott a Pp. 215. §-ának megsértésére is. Véleménye az volt, hogy a 23.908.796 Ft váltókövetelés kárként való megítélése a felperesi kereseten való túlterjeszkedést jelentett. A felperes jogelődje jogán lépett fel. Kizárólag a váltókövetelésösszegszerűségére terjesztett elő kérelmet, annak jogalapjára nézve előadást nem tett. Csak az eljáró bíróságok jelentették ki ítéleteikben, hogy ezt az összeget, saját jogán, váltókezesként érvényesíti.

A váltókövetelésre tekintettel elszámolt kártérítést azért is sérelmesnek tartotta az alperes, mert álláspontja szerint a Ptk. 339. §-a alapján kizárólag a felmondási időre eső, a fuvarmegrendelések elmulasztása miatt felmerült elmaradt haszon illethette meg a felperest. Jogellenes magatartásával ugyanis csak e kár tekinthető okozati összefüggésben állónak.

A felperes a csatlakozó felülvizsgálati kérelemre ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria - a Pp. 275. § /2/ bekezdése alapján - a jogerős határozatot a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta. Megállapította, hogy a másodfokú bíróság ítélete az alábbiakra tekintettel nem jogsabálysértő.

A felperes álláspontjával ellentétben, az eljáró bíróságok helytállóan következtettek a keresetlevélhez mellékelte 2005. november 18-i felmondás szövege alapján, arra, hogy az alperes formálisan a felperesi jogelőd és közte létrejött fuvarozási keretszerződésben kikötött rendes felmondás jogát gyakorolta.

A Ptk. 321. § /2/ bekezdése azt tartalmazza, ha a felmondás nem azonnali hatályú, a törvényben, vagy a szerződésben meghatározott felmondási idő elteltéig a szerződés fennmarad. E szabályból következően, a perbeli fuvarozási keretszerződésben kikötött 90 napos határidőre tekintettel, ugyancsak helyesen állapították meg az eljáró bíróságok, hogy az alperesnek továbbra is fuvarmegbízásokat kellett volna adnia a felperesi jogelőd részére. Ennek megtagadása miatt, a Ptk. 313. §-a szerint, a felperes jogosult volt a lehetetlenülés következményeinek alkalmazását kérni. A Ptk. 312. § /2/ bekezdése alapján követelhetette a kárának

megtérítését.

A Kúria a felperes érvelésével szemben, ugyancsak a keresetlevél mellékletét képező, 2005. december 9-i, az alperes két ügyvezetője által együttesen aláírt levélből azt állapította meg, hogy annak tartalmát a Ptk. 207. §-ának, illetve a Pp. 206. §-ának megsértése nélkül helyesen értelmezték az eljáró bíróságok. Annak a ténynek az elismerésével ugyanis, hogy a 2005. november 18-i felmondás jogszerű volt, a szerződéses jogviszonnyal kapcsolatos ügyet az aláírók lezártak tekintik, arra kell következtetni, hogy - a nem vitásan - a nem cégszerűen aláírt felmondó nyilatkozattal egyetértettek, azt jóváhagyták. Nem mond ellent ennek a felperes által megjelölt tanú vallomása sem. Az említett tanú ugyanis nem jelölte meg az időpontot, hogy a perbeli felmondásról utólag, mikor szerzett tudomást. A 2005. december 9-i levél pedig az eredetileg készült felmondást követően került aláírásra. E tanú a vallomásában azt is előadta, hogy a kérdéses levelet ő írta alá, továbbá, hogy kollégái döntését nem kívánta felülbírálni. Az a körülmény, hogy 2010. januárjában az arra jogosultak ismételten megerősítették, hogy a 2005. november 18-i felmondást jóváhagyták, nem jelenti azt, hogy a korábbi 2005. december 9-i jóváhagyásuk hatályosnak nem tekinthető.

A Kúria helyesnek tartotta azt a jogerős ítéletben kifejtett álláspontot is, hogy a felperesi jogelőd által is ismert felmondás tényére, és az ezt követően a felek között kialakult jogvitára tekintettel, a 2005. november 25-i lízingszerződések megkötése már az okszerű gazdálkodással nem fért össze. Az ebből eredő károkat a felperes az alperesre nem háríthatja át, az általa megjelölt 3.062.854 Ft, illetve 3.051.948 Ft követelése alaptalan.

A Kúria a csatlakozó felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabálysértéseket az alábbiak miatt szintén nem tudta megállapítani. A már megelőzően említett Ptk. 312. § /2/ bekezdése alapján a felperest megillető kártérítésre a Ptk. 355. § /4/ bekezdésének szabályai voltak az irányadók. Aszerint a felperes követelhetette mind a felmondási időre eső elmaradt hasznát, mind pedig a felmondási idő alatt tanúsított alperesi szerződésszegő magatartással okozati összefüggésben a vagyonában beállott értékcsökkenést is. A Kúria hangsúlyozza, nem a rendes felmondás miatt, hanem a felmondási idő alatt történt fuvarmegbízások elmulasztása miatt keletkezett károkért kell az alperesnek helytállnia. Az elmaradt haszon mellett meg kell térítenie a felperesi jogelőd alperessel való hosszútávú együttműködés érdekében kötött lízingszerződései alapján, a felmondási idő lejártáig kifizetett lízingdíjakat is. Azok megfizetésére ugyanis az alperesi fuvarmegbízások hiányában sürgősen került sor. Az alperes csupán az elsőfokú eljárás során érvelt azzal, hogy az elmaradt haszon megállapítása körében értékelt lízingdíjak

tényleges kárként nem jelölhetők meg. Az elsőfokú bíróság ítéletével szembeni fellebbezésében ez az érvelés már nem szerepelt. A másodfokú bíróság emiatt a Pp. 221. §-át nem sértette meg, amikor az alperesnek az ezzel kapcsolatos felvetésével az ítéletében nem foglalkozott.

A Kúria egyetértett abban is az eljárt bíróságokkal, hogy a Pp. 215. §-ának megsértése nélkül mód volt a felperesi kereseti kérelem alapján az alperes marasztalására a váltókezeseket terhelő, felperesi jogelőd által meg nem fizetett lízingdíj összegének erejéig. A bíróság ugyanis a Pp. 3. § /2/ bekezdése alapján, a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe. A felperesi keresetből egyértelműen megállapítható volt, hogy az - bár alapvetően a felperesi jogelődöt ért károk megtérítésére irányul -, de az engedményes felperest mint váltókezeset terhelő pénz megtérítésére is vonatkozik. Nem volt jogi jelentősége annak, hogy ez a kár, amely szintén az alperes szerződésszegő magatartásával áll okozati összefüggésben, nem engedményezés folytán, hanem saját jogán illeti meg a felperest. Az alperes állításával ellentétben, ennek bekövetkezése és az alperes jogellenes magatartása között a Ptk. 339. § /1/ bekezdése alapján megkövetelt ok-okozati kapcsolat fennállt.

A Kúria mindezekre tekintettel a jogerős ítéletet a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. § /1/ bekezdése folytán alkalmazandó 81. § /1/ bekezdése szerint kötelezte az alperest a felperes javára megállapítható munkadíj különbözet megtérítésére. Mindkét fél eredménytelenül nyújtotta be a felülvizsgálati kérelmét. A felperes felülvizsgálati kérelmének pertárgy értéke 7.514.802 Ft volt, míg az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme alapján a pertárgy érték 34.674.599 Ft. Mindkét félnek viselnie kell a saját beadványán lerótt felülvizsgálati eljárási illetéket, míg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § /5/ bekezdése alapján megállapított munkadíjak, a beadványok szerinti pertárgy érték figyelembevételével kerültek elszámolásra. A felperest megillető felülvizsgálati eljárási költségkülönbözet az általános forgalmi adót is magában foglalja, az említett rendelet 4/A. § /1/ bekezdése értelmében.

Budapest, 2013. február 28.

Dr.Bodor Mária sk.a tanács elnöke, Dr.Pethőné dr.Kovács Ágnes
sk.előadó-bíró, Dr.Csőke Andrea sk.bíró